

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 września 2018 r. – ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias / Komisja Europejska

(Sprawa C-173/17 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Klauzule arbitrażowe – Umowa Doc@Hand zawarta w ramach szóstego programu ramowego w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2002–2006) – Koszty kwalifikowalne – Decyzja Komisji Europejskiej – Obowiązek zwrotu wypłaconych kwot – Żądanie wzajemne]

(2018/C 408/22)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias (przedstawiciel: S. Paliou, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i A. Kyratsou, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 29.5.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – X / Belastingdienst/Toeslagen

(Sprawa C-175/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w zakresie azylu i ochrony uzupełniającej – Dyrektywa 2005/85/WE – Artykuł 39 – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuł 13 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 18, art. 19 ust. 2 i art. 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Zasada non-refoulement – Decyzja o oddaleniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i o zobowiązaniu do powrotu – Uregulowanie krajowe przewidujące drugą instancję sądową – Skutek zawieszający z mocy prawa nadany wyłącznie środkowi zaskarżenia wniesionemu do sądu pierwszej instancji]

(2018/C 408/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Belastingdienst/Toeslagen

Sentencja

Artykuł 39 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich oraz art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 18, art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje apelację od wyroku wydanego w pierwszej instancji, utrzymującego w mocy decyzję o oddaleniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i o zobowiązaniu do powrotu, lecz nie nadaje temu środkowi zaskarżenia skutku zawieszającego z mocy prawa, nawet jeśli zainteresowany powołuje się na poważne ryzyko naruszenia zasady non-refoulement

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich – Polska) – Profi Credit Polska S.A. w Bielsku Białej / Mariusz Wawrzosek

(Sprawa C-176/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13 WE – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 2008/48 WE – Postępowanie w sprawie wydania nakazu zapłaty na podstawie weksla własnego, który zabezpiecza zobowiązania wynikające z umowy kredytu konsumenckiego)

(2018/C 408/24)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profi Credit Polska S.A. w Bielsku Białej

Strona pozwana: Mariusz Wawrzosek

Sentencja

Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty opartego na wekslu własnym, który stanowi gwarancję wiarytelności powstałej z umowy kredytu konsumenckiego, w sytuacji gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie nakazu zapłaty nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy, jeżeli sposób wykonania prawa do wniesienia zarzutów od takiego nakazu nie pozwala na zapewnienie przestrzegania praw, które konsument opiera na tej dyrektywie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 300 z 11.9.2017.